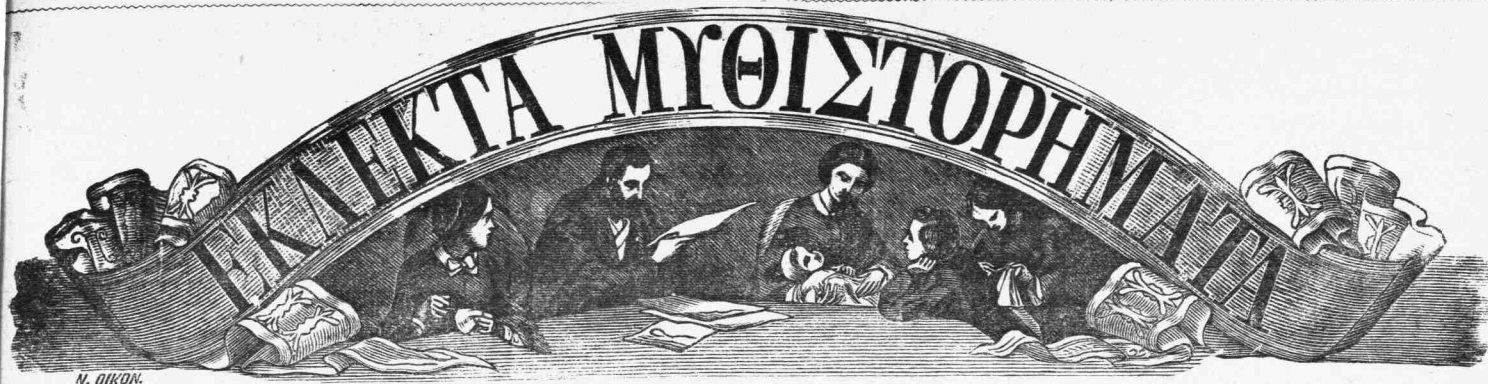

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οδασάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις **Τ. (συνέχεια). — Α. Πούσκιν : ΠΟΥΛΤΑΒΑ, μετάφρασις Π. Γ. Κοκκόλη. (συνέχεια καὶ τέλος). — Εὐγενίου Μορέ : ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, μετάφρασις Κ. (συνέχεια καὶ τέλος). — Pierre Valdagne : Ο ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ, ὑπὸ Αἰσώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΓΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ὁ ταγματάρχης ἔκρουσε τὸν κώδωνα· πάραυτα δὲ ἐνεφανίσθησαν δύο ἄνθρωποι, οἵτινες, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου των, ὤρμησαν ὅπως μὲ συλλάβωσιν. Ἀπεσπάρσθη τῶν χειρῶν των μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε ὁ εἰς αὐτῶν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς ἀπόστασιν ἑξ ἑξαμέτρων. Ἀποθαρρυνθέντες δέ, ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιμόνου ἀντιστάσεώς μου, ἐδίστασαν πρὸς στιγμήν· ἀλλ' εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου Μωφέρ, ὤρμησαν καὶ πάλιν ἐναντίον μου· ἡ ἀπελπισία μου τοσοῦτον εἶχε διπλασιάσει τὰς δυνάμεις μου, ὥστε δις ἀπέκρουσα αὐτοὺς ἰσχυρῶς. Συσπειρωθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἀπέφυγον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ με περικυκλώσωσιν· ἐπωφεληθεὶς δὲ στιγμῆς τινος ἀναψυχῆς, ὤρμησα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν θέσιν μου ταχύς, ὡς ἡ ἀστραπή, ὀπλισμένος διὰ μιᾶς ὀρειχαλκίνου πολυφώτου λυχνίας, τὴν ὁποίαν ἐπέσειον κατ' αὐτῶν τοσοῦτον ἀπειλητικῶς, ὥστε εἰς ἓκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ δόκτορος ἐτρέπη εἰς φυγὴν.

Εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον ἄπαντες οἱ ὑπηρέται ἐτρέξαν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐβλεπον τίποτε· τὸ αἷμα εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν κεφαλὴν μου καὶ μ' ἐτύφλωσε.

— Ἀ! ἐνομίζετε ὅτι θὰ μὲ νικήσετε; ἀνέκραξα, ἰδὼν αὐτοὺς ἀμφιρεπεῖς· ὦ! δυστυχία σας! δυστυχία σας τώρα!... Εἶμαι παράφρων καὶ δύναμαι νὰ σὰς φονεύσω ἀτιμωρητὶ! Φυλαχθῆτε! ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπός μου!...

Καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ ὀρμήσω κατ' αὐτὸν νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν ὁδόν, ὅτε αἶψά θύρα, ἐφ' ἧς ἐπηρειδόμην, ἠνεψύχθη ὀπισθὲν μου, ἐκεῖνος δέ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχε τραπῇ εἰς φυγὴν, ἔβρισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μακρότατον ἐφάπλωμα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὅλον σχεδὸν τὸ σῶμά μου... Πρὸς στιγμήν κατεπτοῦθην, ἐννοήσας τὴν παγίδα,

εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθην. Ἐβαλα κραυγὴν ἀπελπισμοῦ καὶ τρόμου... εὐρισκόμην εἰς τὰ ἐρέβη τοῦ ἄδου... Ἦτο φοβερόν!... Ἐξ βραχίονες παρέλυνον τὰς δυνάμεις μου, ἐνῶ ἕτεροι δύο μὲ ἔδενον διὰ σχοινίων. Ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν τὸ ἔργον των συνετελέσθη.

Ἐξηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐρρεγχομένη ὡς ψυχορραγῶν. Τότε μόνον ἀπέκοψαν ὀλίγον τὸ ἐφάπλωμα, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἀναπνεύσω.

— Ἀθλιοι, μὲ δολοφονεῖτε! ἀνέκραξα μανιώδης.

Χωρὶς οὐδεμίαν νὰ μοὶ δώσωσιν ἀπάντησιν, ἡτοιμάζοντο νὰ με παραλάβωσιν ἐκεῖθεν καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἐμέ· καίτοι δ' ἐγνώριζον ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαιία, οὐχ ἦττον καὶ τότε ἀκόμη ἀνέστην, ἔρπων, ὡς ὁ ὄφις, καὶ δάκνων, ὡς ὁ κύων. Πρὸς στιγμήν ἐφοβήθησαν· ἀλλὰ, φεῦ! ὑπέκυψα καὶ πάλιν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἥτις ἦτο φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπετέρα τῆς ἰδικῆς μου.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ προσέδεσαν τοὺς ὀφθαλμούς μου διὰ τοῦ ἀποκοπέντος ἐφάπλωματος καὶ ἐφίμωσαν τὸ στόμα μου, μὲ ἡγεῖραν, οὕτως ἐσπαργανωμένον, καὶ μὲ μετέφερον εἰς τὴν ἄμαξαν, ἥτις ἀνέμενεν εἰς τὸ προαύλιον. Ὁ δόκτωρ Σχούλτς καὶ ὁ κηδεμὼν μου ἐκάθησαν πλησίον μου.

— Ἄν μοι ὑποσχέθῃς ὅτι θὰ συνετισθῇς, μοὶ εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ κόμης, θὰ σε λύσω διὰ νὰ ἀναπνεύσῃς ὀλίγον.

Καὶ μοὶ ἀφῆρεσε τὸ φέμωτρον καὶ τὸ κάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀλλ' ἐγὼ ἔμενον πάντοτε ἀκίνητος· μία μόνη ἐλπίς μοὶ ἀπέμενεν· ὁ λαθρέμπορος ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του· θὰ ἔτρεχεν εἰς τὰς φωνάς μου καὶ θὰ με ἡλευθέρωνεν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπαγωγέων μου, διεγείρων κατ' αὐτῶν τὸν ὄχλον.

Ἀλλ' ἡ ἄμαξα, ἀντὶ νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, διηυθύνθη ἀνὰ μέσον τοῦ δάτους...

Μετὰ ἡμισεῖαν ὥραν ἤμην ἐγκαθειργμένος ἐντὸς κελλείου τινὸς παράφρονος.

ΚΘ'

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποσῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη κατὰ τὰς τρεῖς ἐπομένους ἡμέρας. Ἐνίοτε,

νομίζω ὅτι βλέπω συγκεχυμένως εἰς τὸ βάθος δωματίου τινός, τοῦ ὁποῦ τοῦ παρὰ-θύρα εἰσι κιγκλιωτά, ἄνθρωπὸν τινὰ ἐξησθενημένον, στεναζόντα, βλασφημοῦντα, σφαδάζοντα ἐπὶ τινος κλίνης καὶ συνεσφιγμένον ἐντὸς μακροῦ ἐπιχρυσωμένου. Θέλει ν' ἀποθάνῃ· ἀλλὰ δύο ἄνθρωποι, ἐπιβλέποντες αὐτὸν νυχθήμερα, δὲν ἀφίνουσιν αὐτὸν νὰ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Πολλάκις ἀπεπειράθη, ἀλλὰ τὸν ἡμπόδισαν. Ἐχει τοὺς αὐτοὺς μ' ἐμὲ χαρακτῆρας, τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὴν αὐτὴν φωνήν· ὀνομάζεται Ἀνδρέας Δ' Ὀρβᾶχ... Ἀλλὰ δὲν ἤμην ἐγὼ, καθόσον, διαρκούντος τοῦ διαστήματος τούτου, εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν γῆν καὶ περιηγούμεν τὸν οὐρανόν, ζητῶν τὴν Ἀρτεμιν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον νεκράν... Ἀλλὰ δὲν εὗρον ἢ τὴν μητέρα μου, ἥτις ἐκλαυσε μαθοῦσα τὰ βάσανά μου, διότι ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι δὲν ἤμην παράφρων...

Δ'

Βιλχέλμ, ἀπηλπίσθη πλεον ὁ ἀτυχὴς Σχούλτς πρὸ ὀλίγου κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν συμπτωμάτων ἀπώλεσα πλεον πᾶσαν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνακτήσῃ καὶ πάλιν τὸ λογικόν του. Φοβεῖται!... φοβεῖται, καὶ ἡ ἐκπληξὶς ἐπαυξάνει τοὺς φόβους του!... Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων αἱ ἐπιστολαὶ μου ἦσαν ἥττον συχναὶ καὶ συντομώτεραι, διότι, ὡς καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπον, ἤμην ἡναγκασμένος ν' ἀφίνω τὸν κάλαμον καὶ νὰ τρέχω εἰς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπέδιδον τὴν κρίσιν ταύτην εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ φθινοπώρου, τοσοῦτον ὀλεθρίου πάντοτε διὰ τὰς τεταραγμένας διανοίας. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω καὶ ἄλλως. Καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ ἐπέλθῃ ἡ κρίσις, τῷ παρούσῃ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του. Καὶ ἐπέτυχον μὲν κατὰ τι, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἦτο τόλμη, διὰ τὴν ὁποίαν εἰσέτι τρέμω· διότι τὰ ἄθῳα καὶ προσφιλῆ ἐκεῖνα ὄντα ἦσαν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ μεσότοιχον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀνεγείρει μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς παραφροσύνης...

Ἀγωνίζομαι μετὰ θάρρους... Ἀλλά, φεῦ! αἰσθάνομαι ὅτι ἐξήντησα ὅλα τὰ μέσα, καὶ ἐν τούτοις ἡ πληγὴ τῆς αὐτοχόου ταύτης ψυχῆς αἰμάσσει ἐτι, ὅπως κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας. Φοβεῖται πάντοτε καὶ ἀμφιβάλλει!... Ἀλλὰ τί νὰ σοι εἶπω, φίλε μου; Μήπως καὶ ἐγώ, ὅπως ὁ Σχούλτης, δὲν ὑπέφερον ἄλλοτε τὰς αὐτὰς ἀγωνίας, τοὺς αὐτοὺς φόβους; Ἀλλὰ τότε τοῦλάχιστον ἡ ζωὴ μου διέρρεε γλυκεῖα καὶ φαιδρά... Εἶχον πλησίον μου τὴν Ἀρτεμιν, ἥτις μοὶ ἐδίδε ζώην καὶ ἐλπίδα...

Ἄχ! πόσον ἀπεγοητεύθην, Βιλχέλμ. Πολλὰκις μοὶ ἔρχεται κατὰ νοῦν ν' ἀφήσω τὸν κόσμον τοῦτον καὶ νὰ πετάξω εἰς τὸν οὐρανόν, ἔνθα θὰ ἐπανεύρω τόσας προσφιλεῖς ψυχάς, καὶ πολλὰκις ἡ ἰδέα, ὅτι θ' ἀφήσω μόνον τὸν Σχούλτη, μὲ ἀναχαίτιζει!

Ἰγείαινε, Βιλχέλμ! μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἐπαναλάβω τὴν ἱστορίαν μου· ἀπηύδῃς ἐκ τῶν τελευταίων συγκινήσεων καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως!...

Ἔπεται συνέχεια.

•••

Α. ΠΟΥΣΚΙΝ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΠΟΥΛΤΑΒΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἀλλὰ ποῦ ὁ διοικητὴς εὐρίσκεται; ποῦ εἶναι ὁ σκληρὸς; ποῦ καταπνίγει τὰς τῆς συνειδήσεώς του τύψεις;

Ὁ Μαζέππας σύνοφρος καὶ ἄφωνος, κἀθεται ἐν τῷ δώματι τῆς νέας, ἥτις οὐδὲν γινώσκει περὶ τῆς τοῦ πατρὸς τῆς ἐγκαθειρέξεως· κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔνθα αὕτη κοιμάται, λέγων καθ' ἑαυτόν: «ὁ ἀνόητος Κοκκιού-βεης θ' ἀποθάνῃ· οὐδεμία χάρις» ὅσον προσεγγίζω πρὸς τὸ τέρμα, τοσοῦτον αὐστηρότερον συμφέρει πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μου νὰ προσφέρωμαι, καὶ πρὸς τοὺς ἀποποιοιμένους ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν μου νὰ υποκύψωσιν· ὁ συκοφάντης καὶ ὁ ὁμοῖός του ἀπολεσθήτωσαν».

Τότε ρίπτων ταχὺ ἐπὶ τῆς κλίνης βλέμμα προστίθισιν:

«ὦ Θεέ! αὕτη τί θὰ γείνη, ὅταν ἀκούσῃ τὴν φορικαλέαν ἀγγελίαν; μέχρι τοῦδε ἀγνοεῖ τὸ πᾶν! ἀλλὰ τὸ μυστικὸν δὲν δύναται νὰ κρυβῇ ἐπὶ μακρότερον τοῦ ὀλεθρίου πελέκεως ἢ πτώσις καθ' ἅπασαν τὴν Οὐκρανίαν θ' ἀντηχήσῃ· ἡ φήμη θὰ περιπίπτει τὴν ἀπαισίαν ἀγγελίαν διασπείρουσα... ἤδη βλέπω διὰ τίνα ὁ οὐρανὸς τηρεῖ τὰς αὐστηροτέρας δοκιμασίας... μόνος ἐκεῖνος τὸν κεραυνὸν νὰ προκαλέσῃ δύναται ὅστις μίαν γυναῖκα πρὸς τὴν μοῖραν τῆς δὲν ἤρωσεν. Ἀφροσύνη ἐστὶν ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν ὑπόζευξις τολμηροῦ πολεμιστοῦ καὶ δειλῆς δορκάδος. Διέπραξα

μίαν ἀσυνεσίαν, ἥδη ἀποτίω τὴν ποινὴν. Ἀπαντᾷ τ' ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἄπερ εὐφρόσυνον τὴν ὑπαρξιν ποιοῦσιν, αὕτη εἰς προῖκα μοὶ ἀπῆνεγκεν, αὕτη περιέστεψε τὸ χαλεπὸν μου γῆρας... καὶ τί ἐγὼ τῇ προσφέρω εἰς ἀνταμοιβήν;... ποῖον δῶρον τῇ παρσκευάζω;... οἱμοὶ τῷ δειλῷ!...

Καὶ ὁ Μαζέππας τὴν ὠραίαν θεωρεῖ ἡσύχως κοιμωμένην. Τὰ χεῖλη εἰσὶν ἡμίκλειστα, ἡ πνοὴ κανονικὴ· βραδέως ἡ καρδιά πάλλει ἐν τῷ χιονώδει ἐκείνῳ στήθει... Ἀλλ' αὐριον!... ὁ Μαζέππας ἀποστρέφει ἀπὸ τῆς κλίνης τὸ πρόσωπον πρὸ τῆς ἰδέας ταύτης, καὶ μὲ βραδέα βήματα διεσθύνεται πρὸς τὸν μονῆρον κηπὸν του.

•••

Ἡ νύξ ἐστὶ πραεῖα· διαφανὴς ὁ οὐρανός· λαμπροὶ οἱ ἀστέρες. Ὁ ἄηρ ἀπληρὴς· κωμᾶται ἐν τοῖς ὀρεινοῖς σπηλαίοις. Μόλις ὑποτρέμει τὸ ἀργυροειδὲς φύλλωμα τῶν αἰγείρων. Ἰδέαι ζοφεραὶ ἐγείρονται καὶ περιστρέφονται ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Μαζέππα. Αἱ τῆς νυκτὸς λαμπάδες τὸν παρτηροῦσι καὶ τὸν κατοπτρεύουσιν, ὥστε κατασκόπου ὄμματα. Αἱ αἰγείροι τεταγμένοι ἐπὶ μακρὰς σειρὰς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σείουσιν τὴν κεφαλὴν, μεταξὺ τῶν ψιθυρίζουσιν, ὡς ἐν δικαστηρίῳ δικασταί. Ὁ ἄηρ ἐστὶ θερμὸς, ὡς καμίνου φλόξ.

Θρηνώδης κραυγὴ, συγκεχωμένος στεναγμός φαίνεται ἐξερχόμενος τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου. Ἰσως ἦχος ἦν φανταστικός, νυκτοκόρακος βρυγμός. Ἡ θηρίου ὠρυγὴ, ἡ τριγμός βασάνων. Ὁ Μαζέππας, συνερχόμενος, ἐν τῇ τεταμένη καὶ πενθίμῳ κραυγῇ ἐκείνῃ δι' εὐτόλμου ἀπαντᾷ κραυγῆς, μετὰ τῆς πολεμικῆς φωνῆς ἐκείνης, ἣν τόσakis ἀνύψωσεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς σφαγῆς καὶ τῆς δόξης, ὅτε κατήρχετο ζωηρὸς εἰς τὴν φοβεράν συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Σαρπιέλα, τοῦ Γαμαλέα, καὶ αὐτοῦ τοῦ Κοκκιού-βεη, ἥδη κατηγοροῦ του.

Ἡ διαφυγὴς ἤως διαπορφυροῖ τὴν ἀνατολήν· ἀναγεννῶνται αἱ κοιλάδες, οἱ λόφοι, αἱ πεδιάδες· περιχρυσοῦνται αἱ τῶν δασῶν κορυφαί, διαλευκαίνονται ὁ ροῦς τῶν ποταμῶν. Πνταχοῦ εἰσδύει ἡ ἡδεῖα πρωινή κίνησις. Ὁ ἄνθρωπος ἐγείρεται.

Ἡ Μαρία εἰσέτι κοιμάται, καὶ κοιμωμένη ὄνειρεύεται γλυκέως. Αἶφνης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου, ἀκούει βῆμα προβαίνον πρὸς τὴν κλίνην τῆς, καὶ χεῖρα θίγουσαν τοὺς πόδας τῆς. Διανοίγει τὰ ὄμματα, καὶ τ' ἀνακλείει ἀμέσως, θαμβωθέντα ἐκ τῆς εὐφροσύνης ἀντανάκλασος τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἐκτείνει μειδιῶσα τοὺς λευκοὺς βραχίονας, καὶ ψιθυρίζει μετὰ συμπληροῦς φωνῆς: «εἰσαι σύ, Μαζέππα;»

Ἀλλ' ὁ ἀπαντῶν δὲν εἶναι ὁ Μαζέππας... Θεέ μου! Ἡ Μαρία ἐκπλαγεῖσα θεωρεῖ περίξ καὶ βλέπει... βλέπει τὴν μητέρα τῆς!

Ἡ μήτηρ. Σιωπὴ, σιωπὴ, μὴ ἀπολεσθῶμεν ἀμφοτέρω. Ἐνταῦθα λάθρα ὑπὸ τὸ σκότος εἰσῆλθον, ὅπως μίαν χάριν σοὶ ζητήσω. Σήμερον ἐστὶ ἡ τιμωρία. Μόνη σὺ δύνασαι ν' ἀποπλίσῃς τὸν Μαζέππαν. Σῶσον τὸν πατέρα σου.

Ἡ θυγάτηρ. Τί πατέρα, τί τιμωρία; Ἡ μήτηρ. Πῶς; δὲν γινώσκεις;... Καὶ ὅμως δὲν ζῆς ἐν ἐρήμῳ. Ζῆς ἐν ἀνακτόρῳ. Ὄφειλες νὰ γινώσκῃς ὅτι ὁ Μαζέππας δύνανται τὸ πᾶν ὅτι εἶναι ἐκδικητικὸς· ὅτι ὁ Τσάρος τὸν πιστεύει... ἀλλὰ καταλαμβάνω εἰς τὸν Μαζέππαν θυσιάζεις τὴν ἰδίαν σου οἰκογένειαν· κοιμᾶσαι, ἐνῷ ἀναγινώσκειται ἡ τρομερὰ ἀπόφασις· κοιμᾶσαι, ἐν ᾧ ἀκονίζεται ὁ πέλεκυς· κοιμᾶσαι, ἐν ᾧ ὁ δῆμιος ἐγείρει τοῦτον ἐπὶ τῆς τοῦ πατρὸς σου κεφαλῆς! Οἱμοὶ ὅποσον ἤδη παραλλάσσομεν!... Μετανόησον, φιλάτη θυγάτηρ! φιλάτη κυρία, δράμε, πρὸ αὐτοῦ γονυπέτησον, σῶσον τὸν πατέρα, γενοῦ ὁ λυτρωτὴς μας ἀγγελος· εἰς λόγος σου θὰ κάμψῃ τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἐν βλέμμα σου θὰ συντρίψῃ τὸν πέλεκυν... σπεῦσον, κλαῦσον, ἰκέτευσον· ὁ διοικητὴς δὲν θὰ σοὶ ἀρνηθῇ... χάριν αὐτοῦ τὴν τιμὴν ἐλθισμόνης, τοὺς γονεῖς, καὶ τὸν Θεὸν αὐτόν.

Ἡ θυγάτηρ. Τί ἀκούω!... Ὁ πατήρ... τοῦ Μαζέππα... τιμωρία... ἡ μήτηρ εἶναι ἐδῶ, εἰς τὸ φρουρίον· τοῦτο ἡ μήτηρ μὲ ἰκετεύει... ὅχι, ἡ παραληρὴ ἡ ὄνειρεύομαι...

Ἡ μήτηρ. Ὅχι, ὅχι πρὸς Θεοῦ· δὲν εἶναι ὄνειρον, δὲν εἶναι παραισθησία... Πῶς εἰσέτι ἀγνοεῖς ὅτι ὁ πατήρ σου, ἐκ λύσσης ἀναλισκόμενος, νὰ βαστάσῃ μὴ δυνάμενος τῆς θυγατρὸς τὴν ἀτιμίαν, κατηγορήσῃ πρὸς τὸν Τσάρον τὸν διοικητὴν, μυρίας ἀποκαλύπτων φιλοδόξους προθέσεις, μυρίας αἰτίαι; ὅτι, τῆς ἀληθείας μάρτυς, ἂν μὴ ἐκ θαύματος τὸν σῶσιν ὁ Θεός, σήμερον θὰ τιμωρηθῇ διαταγῇ τοῦ ἀντιπάλου του, ἅπαντος παρόντος τοῦ στρατοῦ;... ὅτι ἐντοσοῦτῳ κεκλεισμένος διαμένει ἐν τῇ τῶρι τοῦ φρουρίου;

Ἡ θυγάτηρ. Θεέ μου, Θεέ μου!... σήμερον!... οἱμοὶ, ἀθλίε πάτερ!

Καὶ ἡ κόρη ἐπανακλίνει ἐπὶ τὴν κλίνην, ὥστε πτώμα, ψυχρά.

•••

Ἡ πλατεῖα γέμει ἀνθρώπων· ἐξαστράπτουσι τὰ δόρατα· ἀντηχεῖ τὸ τύμπανον. Οἱ ἵππεῖς καλπάζουσιν· οἱ πεζοὶ ἐν παρατάξει βαίνουν. Τὸ πλῆθος πλημμυρεῖ αἱ καρδίαι πάλλουσιν.

Ὁ δῆμιος, τὸ θῆμα ἀναμένων, περιπατεῖ ἐπὶ τοῦ ἀτίμου βάρους παίζων. Ὅτε μὲν κταδιβάζει τὸν βαρὺν πέλεκυν καὶ τὸν ἀναπηδᾷ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, ὅτε δ' ἀστείζεται καὶ γελά μὲ τὸ εὐθυμον πλῆθος. Αἱ φωναὶ τῶν γυναικῶν, αἱ λογομαχίαι, τὰ σκώμματα, ὁ ψιθυρισμὸς πανταχοῦ ἐκτείνεται... Ἀλλ' ἄλλοις θόρυβος ἤδη ἐγείρεται, ὃν βαθεῖα διαδέχεται σιγὴ. Κατὰ διαλείμματα ἐπακούεται ἵππων ποδοβολή. Ὑπὸ φρουρᾶς· περιστοιχούμενος προβαίνει μετὰ τῶν προσετώτων ὁ ἰσχυρὸς διοικητὴς ἐπὶ μέλανος ἵππου... Ἐπὶ τῆς τοῦ Κιέφ ὁδοῦ, ἰδοῦ, ἀναφαίνεται ἀμάξιον. Πάντα τὰ ὄμματα τὰ περίεργα στρέφονται πρὸς ἐκεῖνο.

Ἐν τῷ ἀμαξίῳ ἀκίνητος, πρὸς τὸν Θεὸν διηλλαγμένος, ἐνισχυμένος ὑπὸ τῆς πίστεως· ὁ ἄθως Κοκκιού-βεης εὐρίσκεται.